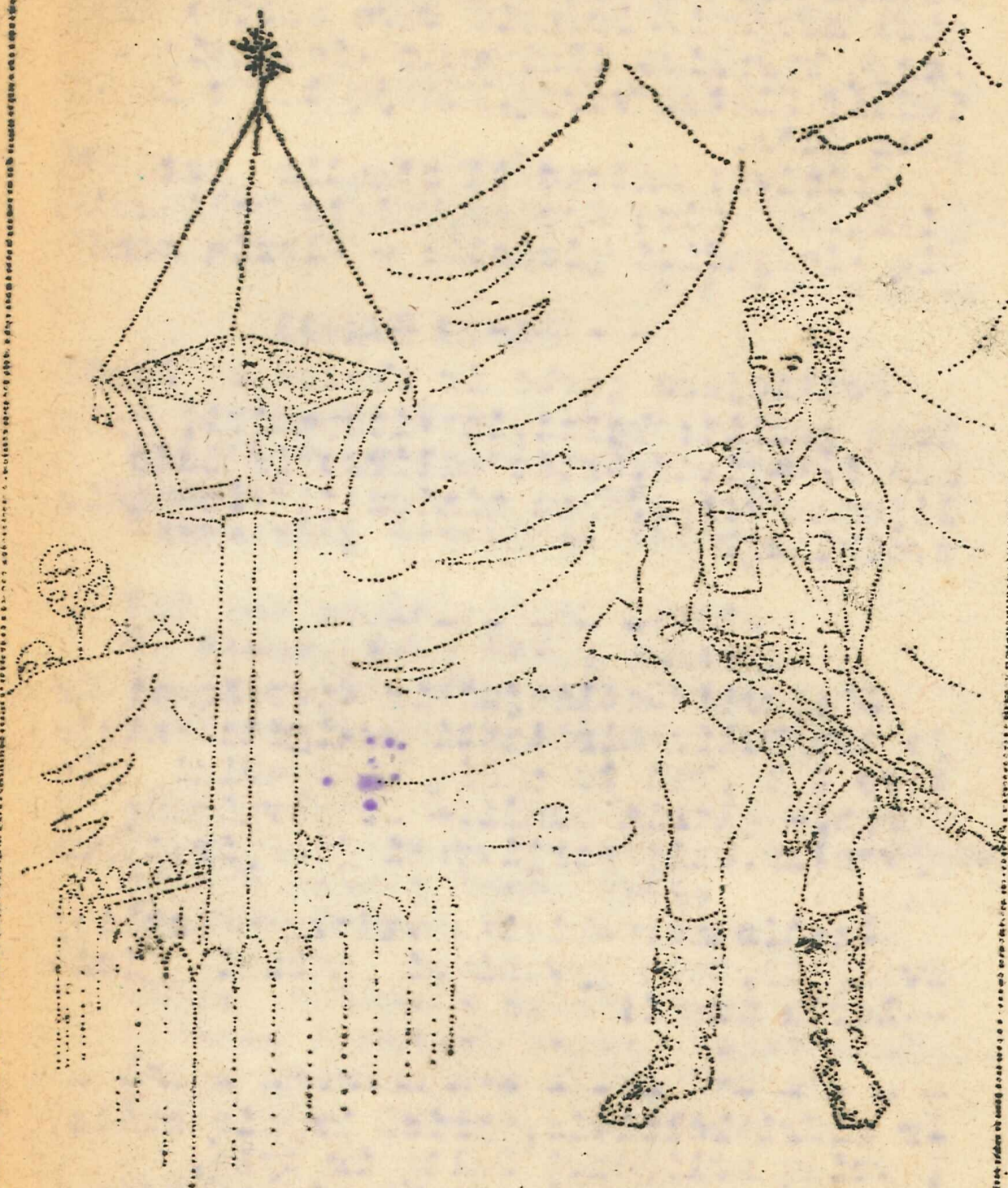

RAE RIMANCO

QUINTO DE LO

Nº 6
 1949 - XII

kimas iš to juokėsi. Bet, kas juo sekė, šian-
dien ir patsai Hitleris iš tų turbūt kva-
tojasi. Proto išyda ir komunizmas, Planin-
gai jis žemę laudrino. Audros blaškomas
žmogus jau meldžia savo Viešpatį:

-Ištark - pakankai!...

Audros siūbuojama giria, nurimusi prie
Brolių stalo. Kūčios. Didžioji mano tėvų žė-
mės šventė. Tėvų žėmės sūnūs, tėvų žėmės
kalba taria:

-Sveikas, Jėzus gimusis...

Ne sapnas. Kūčių naktį budžiu Tautos gy-
venimo sargyboje. Į miško glūdumą įsisūpa
varpų garsai mano tautos bažnyčių.

Kas išupa juos šaukti mano tautą, prie
maldos? Kas stotė tas bažnyčias, kur šian-
dien giedos giesmes Viešpačiui? Kas atvedė
mūsų baltą drobulę išpuostą giria, pak-
viest žmoguje gąpti kūdikėliu. Tai, kuris
vien M e i l e a r t i m u i t e s e j o
Likimas davė visa tai, ar čia gyvenimo
žingsniai?

Ir nepagalvojau.

Kai regime žmogų kūdikiu juokiantis, net
širdis sopsta besidžiaugent likimu jauno.
Žmogus paseno, užpečky krūsi, jau ir pikta
į likimo užmiršto pusę žiūrėti. Tik kai ši-
tie nevienodi likimai, kai anūkelis su se-
neliu vieni du susitinka, tada jiems prasi-
deda gyvenimas.

Kai atsiveria senelio paslapčių durys-
taea užpūckis palaimintos žėmės karalių
rūmais palieka. Karaliūnais juodu po juos
vaikšto, jų gerybėmis stebisi, anų grožybėm
džiaugiasi. Užvis anūkelį labiau žavi tas
amžino žmogaus gyvenimo juokas žerintis
obuolys, karį nuo žmogaus gyvenimo pikto
likimo šmeklos saugoja, kurios nebaisios

tam, kas geria iš gyvenimo šaltinio vandenį. Anūkei rūpi šitas obuolys savo Motutei parnešti. Jis, matai, jaunas nori, kad jo mieloji Motutė nesirgtų, kad, kokios nelaimės ištikta, jo vargo našlaitėliu nepaliktu.

Kaip savo dieną kūdikis jaučia savo Motinai meilę. Jis nežino, kad ta meilė tik tad Motutė patirs, kai jo gyvenimas bus negalėti pikto šmekloms, nuo žmogaus gyvenimo saugojantioms laimės obuolį. Meile gyvenimui plakanti širdis, gerą prie senelio glaudžia. Jis ir sapnuodamas tik iš gyvenimo šaltinio vandenį geria. Gardus jisai, kaip graži senelio pasaka – tikras žmogaus gyvenimas. Laimingas ir senelis, jauno miego alsavima grėta savęs jausdamas.

Grazus mano jaunų dienų užpečkis! Tu... tu mane atvedei į baltą patalą apklotą mišką, kad kūdikiu dvasioje sveikinčiau gimusi Viešpačių Viešpatį... Mano seneli! Laimingas aš šandien. Klausiau tavęs dėlto svetimi man pikto šmeklo užčiojmai, – aš su savo Broliais klausau varpų gaudimo, kurie lietuvį vadina sveikinti žmogų gimusi Viešpatį.

Pagalvojau.

Retas negalėtų prisiminti dienos, kai pirma kart Motina jį į bažnyčią nusivedė. Čia, prie Motulės priglūdas didu kūdikio sjeloje.

– Nuo bako, maro, ugnies ir karogelbėk mus Viešpatiel – visa bažnyčia giėda, Tevelis ir Motutė irgi, – o kaip gražiai vargonai pritari!

Gal senelis, jei dar gyvas, gal šiaip kas iš gerų žmonių paaškina vaikui, kad pikto likimo šmeklos, kurios nuo gyvenimo auksu žerinti obuolį saugoja, tėra maras, badas, ugnis ir karas

Pažvebikime į gyvenimą! Argi ne kūdikiais
dvasioje savo žilą galvą pagerbė tie, kurie
atrado apsaugojimą žmogaus nuo maro, raupų
ir kitų ligų?

Iš skausmo alpo motinos prie badu mirš-
tančių kūdikių ir tuo laiku, kai už jūrų
marių duonos tikras perteklius buvo, kai
jos iš vieno krašto iškita nebuvo nuo per-
vežti. Tik kūdikiais mirdami seneliai pali-
ko milžinus laivus, traukinius, lėktuvus,
automobilius. Paskutinis pokaris parodė ka-
gali transporto priemonės, - deka UNROS
milijonai žmonių Europoj ir Azijoje buvo iš-
gelbėti nuo bado, - prie badu mirštančių
kūdikių raudėjo tik tų kraštų. Motinos, ku-
rių valdžia ir Motinų skausmu savo gabybę
stiprina. Tiesa, čia- vietoj Motinos Meilės-
8 kovo šaukiama ura premijduojamai moteriš-
kei, keliančiai valdžios galybę.

Paskutinis pokaris parodė ir tai, kad
žmogaus ir žemės Viešpatis išklause žmonių
meldimų, - Niurnberge ugnis pavertė pele-
nais tuos, kuo tiems motinų kūdikiai tebuvo
jėga, žemės gyvenimui karo audrose skandinti.
Tai Motinų sūnų dokumentas žemei, kad ir
ugnis tebus amžinoj prapultis tiems, kas
motinų skausmu - karų pagelba - sieks sau
galybės.

Skaidrus, kaip mano šalies gyvenimas,
liepsnoja laukas. Brolių veidai, mano tautos
gyvenimu šviečia. Skamba bažnyčių varpai
šviečia ginklai- kūdikiais klaupiam prieš
gimusį Viešpatį.

Daug tų, kurie pernai su mumis amžių kū-
dikėlių sveikino, šandien iš amžių aukštybių
su mūsų Viešpatėiu laimina mus. Jų šviesus
gyvenimas, tyra Meile Motinai, pro likimo
šmėklas mus veda nugaleti tuos, kurie karus
žemeje kelia.

-Motin! Dekui tau, kad mylejai mano senelį

- savo tėvą. Tu man davei gyvenimą, jis nema-
raus gyvenimo kelius parodyti, jis atnešė

Nepaprastas likimas. Mūsų protėviai ir tėvai galėjo stebėtis
nepaprastu Atilos, Aleksandro Makedoniečio,
Napaleono ir visos eilės didesnių ir ma-
mažesnių sostų ir kariūnų dalintojų likimu
Mes iš tokių pergyvenome Hitlerį. Visi jie
į saulę savuosius veddami, tikrais arais į
ją ir patys kilo. Vėliau, tarytum žemei po
jų kojom prasivėrus, į prarajas prasmego.
Šiandien likimo garbė prie Stalino sosto
pristojusį.

Kam Motina gyvenimą dovanojo, kam sene-
liai gyvenimo paslaptį atidengė, prie kūšių
stalo sveikindami į žemę žmogumi nažen-
gianti Dievą, pažvelkime į šiuos nepaprasto
likimo atstovus.

Nepaprastųjų atsiradimas tautoje sutam-
pa su laiku, kai tautai prireikia tik žmo-
gui galimų pastangų: iš nelaisvės namų va-
duojantis, nuo nelaisvės apsiginant ir pa-
našiais atvejais. Tai tautos kilimas jaunam
gyvenimui, į ką žmogui žvelgiant net širdis
sopsta iš džiaugsmo. Kaž šitai tautai kelias
patoja, šis tik piktonis smėklomis tegali
ūkauti prieš kūdikių auką, kurie žengia Mo-
tinai auksu žerinto obuolio parnešti. Šių
smėklų ūkavimas, motai užmiršusių jaunų
kilimą senių krišėjimas. Didį, kaip žmogaus
gyvenimas, jaunatvės kova. Jei kaž šitos kovos
dalyvių vainikuojamas šio žygio vainiku,
tas jaunos tautos gyvenimą ir lieka - Di-
dysis.

Kristaus gyvenimą švenčiame. Jo skel-
biama artimui meilė žmogui kalba:

-Neniekink ir tu nebūsi suniekintas!

Didysis gali atsirasti toje tautoje, ku-
rių gyvenimo būdai šita tiesa svetima. Di-

didžiojo išpažinimas yra paniekinimas savo
 Motinos už tai, kad ji tavę mažu pagimdė.
 Didysis įtikėjęs savo aureole, savo tautą
 tegali laikyti savęs votta tiek, kiek
 gali prisidėti prie jo misijos, kuriai jam
 likimas patikejo.

- Tai ne jaunas tautos gyvenimas. Tai
 mūrmant jai dėl savo nelaimingų gimimo,
 prasimušimas ksmenybių mažuteliams val-
 dyti.

Didysis sau lygių turėti negali. Šita-
 tiesa yra tautai ženklas, kad, raudant Mo-
 tinoms dėl jų kūdikių kančių, didysis privalo
 kilti savęs vertam žygiui - mažaverčių
 sunaikinimui. Šitas žygis yra mirtis
 tamsi tautoms, kurios išpažysta tik žmo-
 gaus prigimtini gyvenančios tautos prieš
 didžiojo kėsnius ir grumiasi kaip prieš sa-
 vo mirtį iki to laiko, iki didžiojo žemi-
 namis pamato, kad jie iš tikro mažaverčiai
 prieš žmogaus gyvenimą, iki ir didžiojo
 tauta nuo savo vado - kriešinio senio -
 nusigrįžta. Čia nepaprastą likimo atstovai
 išvyšta savo prarają, į kurią - vis žmogaus
 pastumėti - jie ir nugarma.

Mano protėviai! Mano senelis iš jūsų
 amžių atėjęs. Jus Amžių Tiesą išdrožėte
 rūpintojėlyje, kad iš jo senelis išskaites
 parodytų man amžių kelį.

Štalinos pradžia - žemėje mirštančioji
 neapykanta, - Brolių gyvenimas - likimo
 užmirstiems stalinams pergyventi.

gas, kad galia su Briliams Amžių Tiesos
 Duona valgyti. Šita Duona yra Meilės Artis
 mui - žmogaus gyvenimo žingsniai.

Mes ir likimas.

Ne vienas mūsų klausia:

- Argi ne laikas jus į mišką kūčių val-
 gyti atvijo?

-Ne! -Broliais atsakome, -Vižo mus klau syti kvailų politruko klidėjimų apie tai, kad likimas mūsų padovanoto vado. Politrukas šaukė tikėti, kad likimo dovanoto vado esame vaikai, - kad šito, tėvo valia yra mūsų laimė ir šviesa. Regėdami, kad situacija politruko tikėjimas, būtų mūsų tėvų ir protėvių išniekinimas mes nuo jo nusižižome.

-Žingsnis mūsų lydi likimo vado praktikuojamas, gyvenimą mūsų kerta kulkosvaidžių ir automatų šūviai. Tai pikto likimo smėklų ūkavimas, Pro šita ūkavimą Broliais žejn giam. Miestelius išpuošiam karžygių garbe. Kalėjimuose ir Sibire pelnome kankinių vainikus. Baltai išpuošame miške sveikindami žmoguje gimusi Viešpatį, Viešpaties vardu tarėmė:

Tai žmogaus kelias, komunistiniam likimui pergyventi.

-Tiesa, suprasti mus tegali tik žmogus, kuris gyvenimo viešpatiu yra, kuriam kada tai pikto likimo kvatojosim vandenynai, per kuriuos jis šiandien tikrai jų valdovu plaukia laivais, viršum jų lėktuvais skrenda, kuris kūdikiu dvasioje išėjęs į atradimų šalį, kūdikio džiaugsmo šypsena grįžo seneliu su vaistais nuo maro ir kitų ligų, kuris ir prasikalteli žmogaus gyvenimui žmogumio gražina.

Skaidria laužo liepsna šviečia Brolių veidai. Ties begale aukų, kurios pernai, užpernai ir kitais metais Broliais vaikė kūčias miške prie laužo, Brolių galvos nusvyra, -Jų šviesų gyvenimą Broliai malda pagerbia. Regime: mūsų kritusirji greta jų, kurie žmogaus gyvenimo amžių istoriją kūrė, kuri yra pagrindų žmogaus ateičiai kurti, - Jie amžius gyvens žmonijos gyvenime. Tai rūpintojėlo šalies karžygiai, žmogaus gy-

venimo amžiams komunizma sunaikinti. Ties
 Karžygių Auka likimo vergiamis dejuoja:
 - Žmogus tik vabalas prieš beširdį li-
 kimą!
 - Nenekinkite to, kuo esate gine! Šventą
 Naktį Broliais šaukiame tiems, kurių gal-
 vos prieš aklo likimą linksta! Jūsų kuris
 vaduojatės likimu, ir komunizmo žmonėmis
 nelaiko. Komunizmas tik masės vabalas li-
 kimą lemia! Masės komunizma veja į ko-
 lektyvus, kad jų likimą atiduotų politru-
 ko malonei! Kolektyvininkus politrukas
 verbuodamas šnipais, jiems šitą likimą nu-
 lemia: šuniška ištikimybė duondaviui, šu-
 niška neapikanta tam, su kuriuo gali tekti
 dalintis nuo duondavio stalo nukritusių
 kaulu! Šito neslėpdamas komunizmas nuo liet-
 viškų masių, savo spaudoje skelbia: "Auklėti
 šventą neapykantos jausmą, "Tiesa", 49.06.1952, pus. 3! Rūpintojėlio šalies suna, dūk-
 ra! Argi švento neapykantos jausmo perso-
 ną masės nelaikys komunizmo savo iš-
 ganimą, kuris sandys MVD ginkluotą, pareis-
 gūną, kad jas saugotų nuo tarpusavyj išsi-
 piovinimo!
 - Gaudžiant bažnyčių varpams, kurie lie-
 tavi Kudikėlių Auką vadina, tartūm krin-
 tancijų lapų malda Girdi Broliai:
 Kai tik kas nors atims iš komunizmo
 priemonės, kurių pagelba jis mus vergia,
 tada žinosime kaip atsiskaityti su tais, o
 kurie mus vijo MVD, MGB tarnybas, kurie
 mobilizavo mus į tarybinę kariuomenę...
 - Šventą naktį. Viešpatie, Kudikėlių atei-
 ni gimti žmoguje, kad jis savo dvasioje
 sau šventovę jaustų! Tu irgi emei rimba
 išplakti tiems, kurie šventoves gyvulių
 prekyviute paverte. Žmogau, tik šitais ak-
 vaizdoje prisiminki tuos senus laiškus, kai
 gyvuliai su žmogumi kaip lygūs su lygiu

... *duonos* ...
 kovojo dėl kasdieninės kasnio, kai gyvuliai paveikti žmogaus pasigaminamo akmenis kirvuk. Ar tik tada nepagalvojo gyvuliai, kad tokiu atveju jiems naudingiau prieš žmogų nusilenkti? Ar tik tada dėl savo gyvenimo teisės gyvuliai neatidėjo kovos tam laikui, kad žmogus jiems nelemtą kirvukę pames? Šandien jau regime, kad akmeninis kirvukas padėjo žmogui pastaityti tvart, kuriame gyvuliai savo išganyną surado.

Tikėk, žmogau, kad su tavimi, taip galvoti gyvuliai negalėjo, nes jie neturi proto. Tavo gimimas, žmogau, tau davė protą. Ne masės nuolankumui, vertinti politruko kliedejimus, bet savo prigintimi vadovaudamasis pažvelki į masės likimo lėmėją ir rasi, kad visko valia čia yra senatve kriešintis Stalinas. Jis savo valia *mygia* politbiūra, politbiūras, kompartija, kompartija-MVD, MGB ir kariuomenę, ši pastaroji jėga įgalina komunizmą, iš masių išspausti masių likimui lemti jėga-MVD, MGB, tarybinę kariuomenę ir pačius komunistus. Žmogau, argi masės ne pačios sau likimą lemia?

Aušta rytas. Tekanti saulė Bučiuoja Brolius, kurie žmonėmis sveikina juose gimusį Viešpatį. O gal gi jiems jų Viešpats-Dievas - nudieni likimą nulėmė?

Didus jaučiuos tarp žemės sūnų - savo Brolių, kurie garbinam savo Dievą. Jisai Didžioji Sviesa, kuri mums žmogaus akis atidaro: jeigu Dievas atėjo ant žemės gimti žmogumi, tai žmogus tikroji Dievo buveinė yra, tai žmogus Dieviškai prigimčiai žemeje reikšti, yra dievo paveikslas. Šita prigintis yra *A r t i m u i M e š l o s*, - visi už vieną, vienas už visus ir mesibijosim kad ir žemė drebėtų.

Dreba žemė nuo komunizmo dievo - patrankų, - nulenkus galvas komunizmo mase girdi, kaip iškilmingai akamba varpai, pramėsdami žmogule gimusi Viešpatį. Apvilta komunizmo mase regi drebant komunistinį dievą, - karo dievas karo išsigando.

Artojų šeimai ir bažnyčiai važiuoja: džiaugsmas širdyje, - kantriai iskętojo politruko puolimus, užtai dar ne kolchozininkai - sau žmonės, Vargo dalia - senute lazdele pasiramščiudama ir bažnyčiai eina, - ji - kolchoznie. Ji eina širdies sopuli savo Viešpačiui išsakyti, savo kančia - su Mieliausiu savo Užtate ju pasidalinti. Melskis, Motinė! Be keršto, be apmaudo. Su meile pažveko ir perskėčiais karunuota Galva ir ji tau prakalbes:

- Žemės skausmo ašara - tavo, Motin, sūnų nekaltas kraujas ir tavo kančios ašaros, - Tai laiškas Viešpačiui, kad reikia Motina iš skausmų gelbėti.

Nūrus komunizmo likimas. Paklydusi mase tarp lemties lemėjo ir lemties neišvengiančio, regi žmonės einančius ir šventovę garbinti gimusio Viešpaties. Eina žmonės Viešpaties namus pro neapykantoje skęstančius, kaip pro akmens amžiaus liekaną. Eina žmonės ištiesti viešpačiais ranka, kad, ties begalę aukų, Viešpaties balsu ištartų.

- Pakanka! -

Seneli - mano tautos preatė! Tu karaliūmir šendien su Broliais mane vėdi pro audras, pro pikto likimo smėklas, kad karaliūnais nurinktūmeniu žemės skausmo ašaras, kad žemėje žmogaus gyvenimas žydetų. Ačiu tau, seneli, kad man Viešpaties kelias parodei! Laimingas, kad išvengiau pagundos žmogui likimą kalti. Žmogus - žemės Viešpats. Jeigu žmogų nori kas nūžeminti, jam likimą lemti, tam Viešpats likimą nulemia, - kad ir Niurnberginį.

VYV Č I U, P R R Nr. 67
 GRUODŽIO 17-jia
 K E L O I U, Nesenai 1926m. ir gruodžio
 mėn. 17-jia, bet, vistiek, tai jau
 istorinė praeitis. Kadangi ta
 istorinė praeitis yra
 vienoks ar kitoks pagrindas mūsų gyvenimui
 reikštis, jos ateičiai karti, dėlto, bendru
 Lietuvos gyvenimo ir nūdienos žvilgsniu, pa
 žvelkime į tą pagrindą, kuriuo mums yra
 gruodžio 17-jia.
 Rusija, siekdama paraližuoti mū
 su tautinį atgimimą, mums uždraudė naudotis
 savo spauda, - šita Rusijos gėda prieš žmo
 niją išskėlė lietuvis Knygnešys. Apsisprendus
 mums nepriklausomam gyvenimui, raudonoji
 Rusija, su savo "pergalingąja" armija, žen
 gė mūsų valią suniekinti, - Savanoris Kūre
 jas - ginkluotas vien tautos Nrmarumu - ir
 dėl šito veiksmo Rusiją sugėdino. - Nebe
 dos ir šendien Rusija priversta prisipa
 žinti, kad biauoris klastos pagalba ji pa
 noro mūsų viešpatčau likti, nes Nemarus Par
 tizanas jos šauksmus apie laisvą lietuvių
 valią verčia tikru melu. Gruodžio 17-jia ir
 gi ne vien mūsų tautai istorinė data, 1924m
 gruodžio 17-jia diadžiujasi ir nūdienė Ru
 sija. Nūdienės Rusijos tikslai mums net
 per daug aiškūs, dėlto, prieš vertindami mūsų
 gruodžio 17-jia kaip mūsų gyvenimo pagrindą,
 palyginkime šita mūsų istorijai veiksnį, su
 rusiškuoju gruodžio 17-tu.
 - 1924m. gruodžio mėn. 17 d. Stalinas pa
 skelbė savus išvedžiojimus apie spalio revo
 liucija, apie Rusijos komunistų taktiką.

Šią revoliuciją vykdančią, iš šitų išvedžio-
 jimų idomu mums tai, kaip Stalinas kalba
 apie neigiamas šitos revoliucijos situa-
 cijos aplinkybes. Ta neigiama aplinkybė
 Stalinas randa tai, kad rusiškasis komu-
 nizmas revoliucijos metu neturėjo sau kai-
 mynų komunistinės valstybės. Iš to Stali-
 nas daro išvadą, kad ateityj kitų tautų
 revoliucijos, šios neigiamos situacijos
 neturės, nes joms savą gylybę padės. Tary-
 bų Sąjunga. Revoliucijų neišvengimumo pri-
 žastis Stalinas sako: "Būtinai Lenino pro-
 letarijato diktatūros teorija ne išimtinai
 tik "rusiška" teorija, o visoms šalims
 privaloma teorija." Remdamasis Lenino
 šiai teorijai įgyvendinti Stalinas sako:
 "Būtinai bolševizmas nėra tik rusiškas reiškis-
 nys, jis yra taktikos pavyzdys visiems." pa-
 tik propagandinti komunistinę, pažįstama-
 tiems, Stalinas šitais saviškais išvedžio-
 jimais tėra piktas cinikas apie laisvą
 tautų apsisprendimą. Mes jau žinome, kad ta
 brutalaus komunistinio diktatoriaus dek-
 laracija pasaulio proletarijatu. Šita dek-
 laracija nelenkia ir Lietuvos proletaria-
 to, joje tenka ieškoti ir mūsų gruodžio 17-
 jai priežasties. Iš 1926 metų mūsų tautos
 gyvenime galima prilyginti prie jaunuolio,
 kuris iš skurdo ir vargų išbrizdamas,
 ieškojo sau gyvenimo kelio. Vistik, rusiš-
 kasis spalis mums grėsti negalėjo. Ir tada
 kaip ir šiandien komizmas Lietuvoje bū-
 vo tiek nepopuliarus, kad į mūsų gyvenimą
 neigiamai negalėjo veikti tik rusiškojo
 spalis pagrindas - rusiško proletarijato
 taktika. Tai matė ir Kremlius. Dėlto
 vietoj komunistų partijos, Lietuvoje bol-
 ševikinį darbą turėjo atlikti iš Krem-
 liaus prisiunčiami pinigais - kaip šian

dien ir Lietuvos žmogaus darbo vaisiai, o tarnauja Azijos tautų "išsivadavimo" kovoms kelti.

Istorija tik galės pasakyti, kokias sumas Kremlius metė į Lietuvą 1926 m. antroje pusėje, kad pas mus sukeltų streikus, kad mases išvestų demonstravimas. Kas pamenam 1926 metus, kas tuo laiku pabuvojo Kaune ir kituose Lietuvos miestuose, tie puikiai prisimenam tas "darbininkų" demonstracijas, prieš kurių užmačias Savanorių Kūrėjų žygiai turėjo būti paskelbti tautai tuo prasikaltimu, kuri šendien komunizmas bolševikiniu brutalumu meta Lietuvos Partizanai.

Streikai turėjo paraližuoti mūsų jauną pramonę. Tuo Lietuvos ūkis būtų likęs priklausomas nuo svatimų malonės, lietuvius darbininkas būtų atiduotas skurdui. Demonstracijos, įvairūs sabotažo aktai, privalėjo pakirsti dvasinį mūsų pasitikėjimą dėl galėjimo savistoviai gyventi. Šita bolševikinė taktika ypatingai naudinga buvo to laiko Lenkijai, kuri svajėjo apie savo valstybę nuo jūrų iki jūrų. Dėlto, kiek Kremlius Lietuvo gyvenimą stengėsi griauti streikų ir demonstracijų pagalba, tiek Lenkija visu išalumu pradėjo siekti Lietuvos gyvenimo užvaldymo - ypatingai kultūrinio.

Nesunku parodyti, kad Kremlius sava veikla tegalėjo padėti Lenkijai Lietuvą pervergti. Tuo laiku Kremliai to pilnai pakako: negalėdamas komunizmas tikėtis populiarumo laisvoje Lietuvoje, jis tą populiarumą vylėsi įgyti tada, kai Lietuva pradės žudbūtinę išsivadavimo kovą iš vergavimo Lenkijai. Jis - Kremlius - šituo keliu siekdamas pilnai galėjo tikėtis tų situacijų, kurių dėka paliko vadovu Lenki-

jos, Čekoslovakijos ir kitų Europoje tau-

tu. Nuo šitų Kremliaus užmačių 1926 m. gruodžio 17-ji turėjo Lietuva išgelbėti, dėlto šiandien tegali būti keliamas tik šitas klausimas: ar be gruodžio 17-sios Lietuva galėjo išvengti 1924 m. gruodžio 17-sios stalininės deklaracijos padarinių? Atsakyti į tai tegalima taip: kad to išvengus, reikėjo Lietuvai seimo, kuris būtų veikiamas tos dvasios, kuri įgalino Lietuvai Tarybą 1918 m. vasario mėn. 16 d. vieningai deklaruoti Lietuvos Nepriklausomybę.

Apie šitokią seimą tegalėjo kalbėti ta dvasia, kuri ties Daugpilių pabaigus vyti iš Lietuvos Rusijos proletariato taktiką atsisuko į Radoyliškį tam, kad pasaulio avantiūristams parodytų, jog Lietuva ne priėmė žemės ta dvasia, kuri ties Sirvintais ir Giedraičiais parodė lenkui, kai nors jis ir ponas, bet su lietuviu artoju privalo skaitytis. Tai Vyčio dvasia. Ją stalininė deklaracija stengėsi suniekinti, ją atstovaudamas lietuvis karininkas 1926 m. gruodžio mėn. 17 d. atėjęs į Lietuvos seimo posėdį jį paklausė, kiek jis sugeba šią dvasią Lietuvai išsaugoti. Lietuvos karininkas eidamas į Lietuvos seimo posėdį išstate savo gygybę ir garbę į tą pavojų, į kurį jis tai buvo išstateęs kovoje su priešais tuo laiku Lietuvos seimo pasielgimas parodė, kad lietuvis karininkas teisus, kad ir Lietuvoje pilnamoje apie žmogaus demokratines teises tada bus galima kalbėti, kai iš gyvenimo išnyks šių teisių niekintojas - komunizmas. Užtat, 1926 m. gruodžio 17-ji yra tuo mūsų tautai pagrindu, nuo kurio pradėjo kovą prieš komunizmą.

Telieka klausimas: Ar gruodžio 17-ji
pateisino Vyčio dvasios nemarumą?

-Taip!- jį tai atsako Lietuvos Partizano
išugdytas LLKS.

Tautų Sąjungos žmonijos parengimui
kova prieš komunizmą - amžiuje Lietuva iš
vengusi draugavimosi su komunizmu, SNO ga-
dynėje komunizmą, teturi tik savo priešų,
kurio sunaikinimui žmonija atomo bombą pa-
gamino.

Šita atomo bomba tebus Rusijos sugėdi-
nimui už tai, kad ji 1924 m. įgalino Stali-
ną paskelbti žmonijai komunistinę deklara-
ciją, kad šiandien savo gyvenimą šios dek-
laracijos įgyvendinimo siekia. Lietuva dar
1927 m. gruodžio mėn. 17 d. šiai gėdingai
deklaracijai paskelbė kovą, nūdieniu savo
gyvenimu šią rūsę gėdą prieš žmoniją
visu raškumu iškelia.

Tai Vyčių Kelias, kad Lietuva Vyčių
laisve gyventų.

ooo0ooo
Partizanų broliškumas.

1948 metų žiema Y dalinys turėjo kauty-
nes. Išsklaide priešus ir paėmę nukautųjų
ginklus, dalinys sėkmingai pasitraukė.

Pakankamai atsipalaidavus nutarė, kad
savame rajone pasilikti nesaugu, todėl nu-
važiavo pas kaimyninį dalinį. Pasipasako jus
kas atsitiko ir, kad priešas gali atsekti,
paklausė:

-Ar nebusite priešingi, kad praleisime
pas jus keletą dienų?

Kaimyninio dalinio partizanas kaip vie-
nas atsakė:

-Jei atsivys, tai klausimės, esame partiza-
nai!

ooo0ooo
Romutis.

- ooo0ooo -

IŠDAVIKUI

Esie nevertas mindžiot savo tėvų žemė
 Tėvynės išgama, tu šuo savo laukų.
 Tu pats turėtum tai suprasti
 Išpirkti tautai kalbę tą - tavy darbų.
 Bet ne, tau to jau nesuprasti.
 Kasdien klimpsti giliam juodam purve,
 Išduodi Azijos laukų barbarams savo bro
 Kad mirty ten - šaltam Sibire.

Jų kūnais skini tu sau gyvenimo kelia,
 Kaip sliužas lendi: už tai tve nutrenks
 Kai žmonės sės valgyt kučių - vakare.

Jeif aš nepniekinsiu ir neispilsiu žemės
 vyno, tai jis mane paniekins ir kaip pur-
 vina kiaulę pėrmes ant žemės, Svaigalai
 daro žmogų biauresnį už purviną kiaulę.
 Solonas.

Laisvę tikrai myli ir įvertins visi tie,
 kurie dėl jos aukojasi.
 Mantigalia.

Kas skaudaus negirdi mūsų žemės skundo,
 kas maldos nesiunčia, siekiančios svaigždes
 ir dangus jo balso niekad negirdės.
 B. Brazdžionis.

- 000000 -

- 000000 -

Taip jie kovojo...

Dvidešimties vyrų Kęstučio ir Algirdo partizanų dalinys, 46m. 9 mėn. 18 dieną, apsisotojo Gečaičių kaimo apylinkės miškelyje. Pusričių metu atėjęs partizanų būčiulis sako:

- Vyrai, būkite atsargūs! Stribai eina ieškodami pasleptų gyvulių. Lenda net ir į miškus.

Partizanai susitvarko ir akyliau seka apylinkės judėjimą. Apie 11 val. pamato tiesiog į stovyklą atvežlįojant 12 stribų. Vadas isako užimti šaudymo pozicijas. Partizanai atidaro ugnį. Nuo taiklios partizanų ugnies visi stribai žuvo.

Pasirodo, priešas būta daugiau. Tai eilinė tarybinės valdžios taktika, - norėdama, kad stribai įvykdytu jiems duotas užduotis, jų apsaugai pasiunčiamos gausios burliokų gaujos.

Likvidavus stribus partizanai atremia burliokų puolimą iš gretimo miškelio. Prieš partizanų pasiryžina, palūžo ir antrosios burliokų gaujos jėgos.

Iš užnugario naujų priešų jėgų puolimas, priverčia partizanus trauktis blogai dengtomis vietovėmis ir net į kalną. Čia prasideda partizanų nuostoliai.

Zūbtūnių kautynių metu girdėtis vado Kęstučio komandos žodžiai... Vadas Kęstutis savo drasa stebina burliokus. Partizanai seka vadą.

Pro kautynių būvių garsus, prasiveržia skardus granatos sproginimas, - sunkiai sužeistas Brolis Žaibas atsisveikina su sužieduotine, granatos pagalba nutraukia savo jauną gyvenimą.

Kilnus Brolio pasiaukojimas priesaika dangui:

- ~~Ne~~ jums, laukiniai azijatai, palaužti

mūsų dvasia!...

Burlioių kulkosvaidžiai skuste skusta žemės paviršių. Neimanoma išsilaukyti jokią gyvybę. Vadas Kęstutis pamato, kad gulint ant žemės nieko negali veikti, pasokata ir atsistojęs stačias, maždaug iš vieno klm. atstumo, trūmis vok. Sturmgevero klūdimais paleistos salves, išveda iš rikiuotes sribų vada. Tuo pat laiku vada Kęstutis sužeidžia i kairiosios kojos nyksti. Kad ir sužeistas, pasitraukia iš apšaudomo ploto, susigavęs arkli, jau dabar, kaip Lietuvos kunigaikštis Kęstutis, jodamas veda vyrus.

Priešo ugnis išskiria iš gyvųjų tarpą S Brolius. Sunkiai sužeistas Brolius putinas sako: -

- Traukitės, Broliai! Aš jums dengsiu kulkosvaidžio ugnimi!

Savo duotąjį žodį tęsė jo. Užsimaškęs geroje pozicijoje, kerta priešus kaip grybus, Burlioių ugnis partizanus įvaro kalno viršūnen. Iš užnugario atidaryta Brolio Putino kulkosvaidžio ugnis, suparalio žuoja prieš. Likusieji partizanai pasitraukia be aky.

Pabaigęs paskutinius sovinius, Brolius Putinas paslaukoja už Brolius, už Tėvynę, už gimtą pastogę, - save ir ginklą su sprokdina granata.

- Nuaidėjęs granatos sproginimas ir pakilęs juodų dūmų debeselis, atsuka visų partizanų veidus i tą pusę. Vadas Kęstutis lyg dar kartą girdi jo balsą, - traukitės, Broliai! Aš jums dengsiu kulkosvaidžio ugnimi!.. Giliai atsiduso vadas, iš jo krūtinės gelmių išsiveržia žodžiai:

- Tu žinai, kad mes gyventumėm, kad Tėvynė būtų laisva!

Burlioka! prisitartine pris Brolio Pu-

tino lavono nespardo Jo, - garbingas ir
kilnus už Brolius karžygio pasiaukojimas
priverčia net ir bolševiko užuitą pasisa-
kyti:

- Tas vyras tikrai mylėjo savo Tėvynę!

Romutis.

Kautynių šūvius girdint.

1946 m. rugsejo mėn. 17 dieną, Y dalini
rusų siuntimas pakėlė iš stovyklos. Dalini
nys išžygiuoja į skrajojanti gyvenimą.
Rudens lietus priverčia dalinį apsiistoti
pas ūkininką sodyboje.

Išauš gražiam rugsejo 18 dienos ry -
tai, partizanai šnekučiuojasi apie praėjū
sį dieną ir nakties žygį. Apie 11 val.
pasigirsta duslus kulkosvaizžių šūviai.
Partizanai pradeda spresti, - kautynės, ar
barliokų lektuvų manevrinis šaudymas.

Vis aiškiau ir aiškiau aidint šūviams
Partizane Laimute pro ašaras sako:

- Pasimelskimė Broliai! Ten mūsų kilnių
jų Brolių gyvybės žūsta! Tų gyslose tekė
jės lietuviškas kraujas vilgo šventą lie-
tuvišką žemę.

Tyliai lenkiasi partizanų galvos:

- Viešpatie, padėk už tiesą ir Tėvynę ko-
jantiems Broliams!...

Romutis.

- 13 -

PRIE RYMINČIO RŪPINTOJELIO

TEVYNĖ IR ŠAUKIMANT

Ž i e ž u l a,

/Penkių metų žiežiebos/

Mėtai -- Brolių bylą atnešė.

Girios užė ir minėjo tuos didžiu

laikus.

Eglės kaip senės, plačiom skarom
miško karaliaus puotos dalyvius
apgobusios, ošia:

— Šiandien prasideda Šventas Petras.

— Taip, taip, taip! — vejeliui šypterėjus
jauno sesulės džiaugsmu balto beržo la
pai čiauškia. Ažuolas jam merkdamas sako:

— Regi, Baločiai! Okiek buvo triukšmo,
kiek riksmo, ka visko galybė šervensas.

— Taigi trečios dienos grybrlia emė ir
nugriuvo! — net sudrebėjus epušė nusijuokė.

Ant upelio kranto pakirusios jlevos
šliusterejus lakstingala, kaip sviestu
miško byla tepa.

— Girdejau, kalba, kad jau ir Tito apie
Staliną sako, jog Dievas ką nori bausti,
tai tam pirmiau proga atima!

Išdidus ošia žalias miškas.

— Šventas Petrai mūsų karalius irgi Pe-
tras...

Supdamas šešėliais savo viešpačius,
kaip savo balsą miškas neša aidą:

... — vienybė težydi...

... Didus aidas, — čia kartojamas Savanornio
Kūrėjo balsas. Savyjė jie nurinti. Žalias

negali, kaip ir tos puotos dalyvis - išvardo vargdienėlis, - o juk jisai tikrų tikriau - siai žiniūnas, karaliūnams iš užburtų pilių saulės šviesą iškelti. Šilto vakaro alpinas mas miškas kaip ir sesutė viešnia, - Petra vainikais kaip per Sekmines Gegužines pamaldas išdabinus.

- Brolė, sakyk! Kuo pelniau šita puota? - ašaroms pasruvusios Petro akys klausia.

- Tavo Viešpats tave Partizanu laimino! Tu nūdienės Lietuvai nakties šviesa, kad ji nuo gyvenimo nenaklystų. Tavo šventė - lietuvių laimė! -

Ošia žalias miškas, kaip jaunas gyvenimas kalba.

Vyturėliui čyra vyru šneka. Ir kur jiems nešnekėti, kad net jaokas ima, - vyrui, o ir jie iš atlaidų grįžta baltą rūką skeldami.

Sūnau... Sugrįžki, sūnau, manė seną kalnelį palydėki! - Motinos širdis dangui ir žemei malda siunčia. Motinos ištiestos rankos laimina sūnų... ir jo gyvenimą...

Iš rytų saulė tarytum kraujas Motinės širdy užverda, - vienas iš viso pulko sakalėliu paliko!

- Dėkui tau Viešpatie! - pakeles kryžių Motina apkabinus kalba, - kad taip gausiai šiandien mano širdį sotinai!

Ašara rieda Motinos veidu. Pasieke drebančias lūpas. Kaip ugnis Motinai krūtine degina. Bet ir šita ašara jos skausmą neperskels, kitam daliai neatiduos. Tik sau verdantis motinos skausmas į jos veidą įrašo: P a s i a u k o j i m a s.

Tik Motinos sūnus - dukra yra žmogaus didybė - Lietuvos Partizanas.

Atejau ir aš pas savo Motina palaikini-
mo paprašyti. Džiaugiasi ji svečiu, o aš
jos vaikučiais kaip viščiukais apie mane
aptūpę juokias ir iš varlių karaliaus
pasakos. Bet juokas ir mane ima: Motulė
man kiaušinieneę kiapa - iš laukinių paukš
čiukų kiaušinių. Juoku kukčioja ir Motu-
lė. Tik va kas, - ta nesveikoji akis - jai -
reikia kaskart dažniau marškinų rankove
nubraukti.

- Nesistebek, sunau, senatve?...
Iš ko gi aš turia stebėtis? juk mano
Motina tikrai pusantro ha raisto savi-
ninkė. Jei jau ne laps, tai vanagai - jai
vištytes išnešiotų.

Aš ir nesistebiu. Aš tik meldžiu:

- Viešpatie! nors lašelį šito skausmo
grožio iš jos paėmęs, liek į mano širdį.
Leisk, šituo grožiu mano veidui švie-
čiant, keliauti žmogumi per mano. Tėviš -
kę!..

- Šu laisvę grįžtančių laukiame! - Bro-
liai bučiuodami išlydi.

- Mielas! Ar vejas tave į šitą kraštą
atpūtė? - būtų dienu kaimynas - dabar
ir pats nežinas kur jis, kur jo šeima gy-
vena - mane geru žodžiu kalbina.

Dau jis man ką pasisakyti nori. Bena-
mio vargas, nelaimės kaimynui išpasakoti
trokšta, bet, - kad Dievas duos - pasima-
tysim, - taręs, dar iš laisvės laikų
plizgančiais auliukais nužalbavo.

- Kad ne čia, tai pas Abraomą tikrai! -
į upę nerdamas bėvusiam kaimynui pritariau.

Pirma diena žygio ir sutvirtinimas -
krykštitas anksčiau. Net skamba miškas,
upė dejuoja nuo automatų ir kulkosvai -
džių riksmo. Saulei leidžiantis, per antrą

upę-plaukus, tiesiam rankas naujdiems krikščionims - dar tik prieš savaitę ir į partizanų luomą istoję.

- Tai ar tik ne jūs nuo mūsų medžioklės us naviliojot?

- Mes miklesni! - juokiasi jaunimas.

Temstant, ruskių rakiety pertraukomis naudodamiesi, nuo krūmelio prie krūmelio glusterim. Vienam iš jų katiliukas beverdas. Vikrus žmogutis čiulba:

... -burlokai per upę nesikele... dieną buvo Gukaraisty, bet vakarė dingo... galit pailsėti...

Išvidęs skaidraus vandens kibira ir nesiklausęs murgdau į jį puskvortę ir, - ačiu, -pasakiau tik kvapą atgavęs. Vidurius dabar jaučiu, kad iš ne Motina, dėlto skausmo taure linkęs su artimaisiais dailintis. Anis ir neragavęs purtos. Salto vandens žmogus į upę eit privengia, nes - tuo labiau: iš anapus jos bijom ruskius privilioti.

Skubėdami nutolti nuo rusų apšviečiamo ploto, paragėj saltinį randam. Atsimenam kad dar be pietų ir vakarienes.

- Prašom! - vienas iš jaunuolių prie užkandos ir litra pasiūlo.

- O jis iš kur?

- Jūsų kaimynas idave...

Iš kiaušinio kevalo išbandę, visi į ją skersom žiūrim... - argi ji mūsų žygio stiprintoja!..

Mėnulio šviesyje gerimės, kaip butelis paskutinius burbtelejimus gemei atiduoda. Gaila gemės. Iki savo skausmų neišaisuos šito raugo, ji ir žolės negalės auginti. Dar labiau gaila lietuvių, kurie, Tėvynei šaukiant ir skausmo valandoje lietuviui žmogam būti, skausmų savo laisvės ilgėsi nudeginę, šliužaisai žemės purvas drėbias.

- Škausmo nežinantis mūsų gyvenimas - Lietuvai! - jauni senų akivaizdoje prisiekia.
Raketos šviečia tiems, kuriuos kiekvie
name žingsnyje mirtis tyko: nes žengiam
į gyvenimą, dėlto šviesu mums nuo vieno
gyvo vardo - Lietuva.

Miškas - Lietuvos sostinė.

Žaizdomis ir randais nuženklintais kū
nais, gyvenimo vagon raustais veidais, ky-
la Broliai, ir nulenkia galvas.

Svėnta ugnis aukure plazda, amžiais
kurstoma jaunų gyvenimą.

- Čia Mindaugas Lietuvai gyvenimą kūrė!
- gaudžia senas miškas.

- Pro čia keliavo tėvas knygnešiu! Šven-
tosios bangos pasaką seką.

- Iš čia sūnus Savanorių išvijo bolše-
viką ir lenką! - laužas tratedamas klega.

- Broliai!... Šimtų jūsų skaisti. Birutė
vakar palydėjo... Lenkiame galvas - prieš
Amžių Aukurą! Lietuvai! Tau mūsų gyvenimas
kad rytoj lietuviai broliais tau savo
darbus aukotų.

Brolių byla. Lietuviško miško gaudimas,
karališka sprendimą Lietuvai neša.

- Brolau kalbėsi kritusių vardai! Brolių
atstovausi gyvųjų gretas! Kad tarp tau-
tos karžygių tuo ir Tu tik būtumei, bet
kad tuo ir jaustumeis, Broliai! tariaime: Tu
pirmas mūsų Lietuvos Laisvę vadovas!
- Tik ant Brolių rankų, Lietuva kils į
Laisvę!

Baudžiauninkų sūnų pergales puotai
pasirengęs dvaras, niūnas svyras krauju
permerktomis vėliavomis.

- Ne pramoginė įškila! - nustebusi Lietuviška naktis.

- Broliai žangia - Brolių kelią! - nuo jaunų atžalynų, žemės žaizdoms užgydyt išėjusių, deimanteliais asaros ribuoda - mos gieda.

- Viešpatie! Jei Brolių ryžto Brolis Brolių apviltu, tada pas savo viešpatį te prašo anas atleidimo patsai! - Broliams kelią, rodančioji žvaigždė, Dangaus ir žemės Viešpačiui malda siunčia.

- oooOooo -

Saulė leidosi. Pro šarmomis išpintas svyraklio beržo kšasas, mačiau įradusį dangų. Jame, lyg žinią nešdamas, skriejo baltas debesėlis. Nuo bažničių, šaukdami žmones sutikti ateinančio Kristaus, atklydo tylūs varpų garsai. Palydėjau ryšininę... Mačiau, kaip jis, savo vaikūčių, džiaugsmu, nešėsi kučių eglutę... Letai, siauru takeliu, žingsniavau atgal. Krūtinėje neramiai plakė širdis, klausiausi nuo gimtųjų laukų atklydusio vejelio pasakojimų, kad šendien daugelis motinų mūsų laukia ateinant priimti kučių dovanas. Grižau prie laužo. Brolių veidai spindėjo meile savo senutei Motinai, savo žemei Motinai. Suklaupe kalbėjome vakarines maldas. Broliai ruošėsi žygiui. Misko tamsoje išniko jų siluetai, nutolo ir jų žingsnių dundėjimas.

Dar ilgai stovėjau parymęs ir žiūrėjau į nuostabų žvaigždyną. Mačiau eglės viršūnes, lyg deimanto žvaigždėmis išpuostą, kučių eglutę. Pro ją mačiau savo senutės Motinos liūdną veidą. Jeme spindėjo deimanto asaros ir meilė.

Laužo apšviestas rymo Kęstutis. Tai tikras žemaičių kunigaikštis. Pažvelgę pro šarmotas šakas į paukščių tako žvaigždyną, turbūt, savo kelionę prisiminęs pradėjo pasakoti, kokių kelių patėkęs į partizanus.

- Tą žiemą, kada dar nešena buvo pragrūvusi ruskių banga ir frontai ne daug tebuvo nutolę, kelėtas vyrų, pasitraukę toliau nuo namų, užsimaskavę kirtome mišką ir organizavomes partizanauti. Vieną sekmadienio naktį mus areštavo. Besivežiodami iš kaimo į kaimą, pas vieną ūkininką beldžiasi. Ūkininkas galvodamas, kad plėšikai, neliaidžia, - prieš porą naktų tą ūkininką buvo apiplėšę. Ruskiai laužia duris. Ūkininkas šoksta pro langą ir bėga pas kaimyną pagalbos. Pasigirsta šūviai ir jis sukumpo baltame sniego patale.

Mačiau, kaip numovė batus, bet žmonos verksmo susigedę, pametame ir išvažiuojame. Matau, kas laukia mūsų. Varo mus per miestelį į geležinkelio stotį. Gatvėse pilna žmonių, kiekvienas jų eina susirūpinęs, nežino, kokią dieną ir jis bus varomas. Išsiimu tošele ir užtraukiu maršą. Praėiviai susidomi, kitas net nusisipso. Isiutę ruskiai įsako nutilti.

Navežę į apskritį, kalėjimai buvo pilni, todėl mus uždaro į durpyno pastatus, kuriuose buvo įrengtas kalėjimas. Štai peilis, su kariuo p্লাudavom duoną, pusantro šimto žmonių, - parodo be kotelno stalą peili, - aš jį slėpiau po bato padu, jis liko man prisiminimas.

Kasdien mūsų skaičius didėjo. Gauname žinių, kad surinke tam tikrą skaičių, išves į Sibirą. Susitariname bėgti. Vieną naktį, kada sargibinio koriduriuje nesimate trenkėme į duris ir visi emė verštis

į laisvę. Pasičiupau savo ryšulėlį su maišta ir šokstu į koridorių. Užsikimšo į lauką durys. Pamačiau langą. Trenkiu su ryšulėliu ir iššokau laukan. Išsiviję sargybniekai pradėjo šaudyti. Ipuoliau į vietas; nuplėšiau bato padą ir tik neikritau į didžiulę duobę, iš kurios buvo išimtos durpės. Toliau durpyne susitikau dar du draugas: Jems su manim žygiuoti buvo nepakeliui - išsiskyrėme. Nors viena koja bėbasas, smagus keliaunu gimtosios žemės pusnyiais į tolimoje dunksnčius miškus.

Taip ir atėjau prie laužo, kuri ir šiandien kurstome, sudarę partizanų šeimą. Į kurią suejome savo tėvų žygiams tęsėti, - baibė pasakoti Kęstutis.

Pasigirdo grištančių Brolių žingsniai ir jų įkaitusius veidus apšvietė blanki laužo šviesa. Virėjas baigė ruošti Kūčių vakarienę.

Sustoję apie laužą, siunčiame Kristui maldą:

- Viešpatie! stiprybės žygiams tęsėti..

Laužiame plotkelię... Linkime vienas kitam laimės... - - - + -

- Sūnau! aš mačiau tavo senelį Sukilėlį, tėvą Savanorį, o dabar matau tave. Visi jus tarsį vaidilutės, kurstote Tėvynės aukurą, dėdami ant jo savo jaunas gyvybes. Eik, sūnau, savo tėvų pramintais takais! Tas kelias neturi kreivių! - Senelis Ažuolas pasaką baigė...

Tyliai medžiais atklysta vejalis. Jo šlamėjimas, tarsį vaidilos kanklių melodija, mane migdo, kad pabusčiau auštančiam Kalėdų rytui...

1946 metai. Kūčios

Linna.

TURINYS.

1. Vytėnis. Kalėdų naktis..... 1
2. Glorija mūdi..... 2
3. Gabijus. Tyliają naktį..... 3
4. Lidija. Gruodžio 17-ji..... 13
5. Romutis. Partizanų broliškumas... 17
6. Sūnėnė. Išdavikui..... 18
7. Romutis. Taip jie kovijo... 19
8. Romutis. Kautinių šūvių 21
girdint...
9. Žiežūla. Penkių metų žiežirbos... 22
10. Lina. 1946 metų Kūčios..... 27
11. Turinys..... 30

